

Arrest

nr. 208 960 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 oktober 2015 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 8 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 maart 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtoun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Chabarga en opgegroeid in Quetta, Kaboel en Mazar-e-Sharif. U was student aan de middelbare school.

Voor uw geboorte werkte hij bij de politie. Hij werd door de taliban ontvoerd. Hij verdween een week en kwam nadien terug vrij. Uw grootmoeder verkocht het huis en betaalde het losgeld om uw vader terug vrij te krijgen. Na dit incident verhuisde uw gezin naar Pakistan. Hier woonden jullie zes jaar. In dezelfde periode doodde uw oom de vader van zijn toenmalige verloofde. Hierdoor vluchtte hij naar Iran.

In 2004, na de val van de taliban, keerde u met uw familie terug naar Afghanistan. U woonde samen met uw familie drie jaar in Kabul. Vervolgens verhuisden jullie samen naar Mazar-e-Sharif.

Uw vader werkte als transporteur en opende zijn eigen vervoersbedrijf. Uw moeder werkte als leerkracht, hoofd van de leerkrachten en directrice op een school. Daarnaast was ze hoofd van een lokale raad en vrijwilliger bij een vrouwenraad.

In 1391 keerde uw oom terug naar Mazar-e-Sharif. Uw grootmoeder drong er bij uw vader op aan dat hij M. K. (...) hielp zoeken naar een goede vrouw. Uw vader vond een vrouw voor hem en betaalde alles voor de bruiloft. Enkele weken na de trouw, eind 1392 of begin 1393, werd uw vader door de zonen van J. (...) opgebeld. Ze werden boos op uw vader omdat hij zijn broer had geholpen met zijn trouw en ze bedreigden uw vader.

In de tweede maand van 1393, april 2014 in de gregoriaanse kalender, kreeg uw moeder verschillende dreigtelefoons waarin ze gevraagd werd om haar werk stop te zetten. Ze moest thuisblijven als huisvrouw of er zou haar of haar kinderen iets kunnen overkomen. Ook uw vader kreeg van dezelfde persoon een dreigtelefoon omdat hij zijn vrouw liet werken en zijn dochters naar school stuurde. Uw moeder legde klacht neer bij de lokale politie. Ze slaagden er in de gegevens van de beller te achterhalen via de registratie van de simkaart, maar de persoon in kwestie werd niet gevonden. Uw moeder stuurde ook brieven naar de Verenigde Naties, het Rode Kruis, het departement van onderwijs en het veiligheidskantoor. Deze organisaties hielpen uw moeder met de aanvraag van een visum voor Iran.

Enkele maanden later lukte het voor uw moeder, vader, broers en zussen om een paspoort en een visum voor Iran te verkrijgen. Voor u, uw oom M. K. (...) en zijn vrouw lukte dat niet. In de vijfde of zesde maand 1393, juli of augustus 2014, verliet u samen met uw oom illegaal het land. De rest van uw gezin reisde legaal naar Iran. Jullie ontmoeten elkaar in Teheran en reisden vandaar verder naar Turkije. Net voor de grens met Turkije raakte u uw ouders kwijt. Ze werden tegengehouden door de Iraanse politie en gedeporteerd naar Afghanistan. U reisde verder met uw oom naar Turkije, waar jullie ongeveer een jaar verbleven. In september 2015 verlieten jullie Turkije en op 6 oktober 2015 kwam u in België aan, waar u op dezelfde dag asiel aanvraagde.

Uw ouders keerden terug naar Mazar-e-Sharif. Uw moeder ging terug aan de slag als directrice van een school en uw vader begon te werken als luitenant bij de politie.

In april 2017 werd uw grootvader doodgeschoten toen hij uit de moskee kwam in Mazar-e-Sharif. De politie had geen idee wat de aanleiding was of wie de daders waren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara's van uw familieleden, uw paspoort, zeven klachtenbrieven, lijst telefoons, document simkaart, aanvraag visum, klachtenbrief grootvader, politiebade, een certificaat, schooldocumenten uit Mazar-e-Sharif, schooldocumenten uit Turkije en enkele foto's. U legt ook een USB stick neer met foto's, een video van de begrafenis van uw grootvader en documenten met betrekking tot het werk van uw moeder.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw

nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart een vrees te hebben bij terugkeer omwille van een familievete (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw oom had, nog voor u geboren was, de vader van zijn verloofde doodgeschoten waarna hij het land uit vluchtte. In 1391 (2012/2013) keerde hij terug naar Afghanistan. Uw vader regelde op vraag van uw grootmoeder een huwelijk voor hem. Enkele weken na het huwelijk eind 1392 (2014) of begin 1393 (2014) werd uw vader telefonisch bedreigd door de broers van de toenmalige verloofde van uw oom (CGVS1, p. 8, 9, 10 en 15). Er dient te worden opgemerkt dat u de problemen die u aanhaalt als gevolg van het huwelijk van uw oom weinig aannemelijk heeft gemaakt. U legt tegenstrijdige verklaringen af over waar uw oom zich vestigde na dit incident. Zo verklaart u eerst dat u geen idee waar uw oom naartoe ging. U denkt dat hij misschien naar het buitenland was, maar dat wist u niet zeker (CGVS1, p. 15). In 1391 verscheen uw oom plots terug in Mazar-e-Sharif. U had geen idee om welke reden uw oom terug was in Afghanistan, u wist enkel dat hij vrijgezel was en geen geld had (CGVS1, p. 9 en 15). Later verklaart u dan weer dat uw oom in Iran verbleef en op weg was naar Europa toen hij werd opgepakt in Griekenland. U verklaart dat hij niet terug wilde komen naar Afghanistan maar dat hij gerepatrieerd werd (CGVS2, p. 5). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de kern van de problemen voor uw familie, namelijk de terugkeer van uw oom naar Afghanistan, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over de problemen sinds zijn terugkeer naar Afghanistan zijn uw verklaringen weinig overtuigend. Zo verklaart u dat uw oom geen problemen kende bij zijn terugkeer naar Afghanistan (CGVS1, p. 15). Er wordt u nogmaals gevraagd of hij persoonlijk bedreigd werd in Mazar-e-Sharif, uw antwoord luidt als volgt: "Hij praatte met niemand, zelfs als hij naar ons huis kwam, we zagen hem maar hij sprak niet veel". De vraag wordt u nogmaals gesteld, u antwoordt dat u het niet weet (CGVS1, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat uw oom geen problemen kende bij zijn terugkeer naar Afghanistan, maar dat uw vader wel bedreigd werd omdat hij zijn broer geholpen had. Zo stelt u dat uw vader in de dreigtelefoon het volgende te horen kreeg: "ik heb niets met hem, maar ik ben boos op u omdat u hem heeft geholpen te trouwen" (CGVS1, p. 15). U verklaart dus zelf dat zijn voormalige schoonfamilie geen probleem meer had met uw oom M. K. (...), maar dat ze nu wel boos waren op uw vader omdat hij zijn broer hielp met zijn nieuw huwelijk. Geconfronteerd met deze bizarre verklaring, antwoordt u dan weer dat ze ook uw oom ook al hadden bedreigd met de dood (CGVS1, p. 16). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ook heeft u geen idee of uw vader na deze initiële telefonische bedreiging eind 1392, begin 1393 nog bedreigingen kreeg van de zonen van J. (...) (CGVS1, p. 16 en CGVS2, p. 6). Gevraagd wat de gevolgen van deze bedreigingen momenteel zijn, aangezien uw oom reeds vier jaar geleden getrouwd is, zegt u dat jullie geloven dat ze niet weten dat uw vader en zijn gezin in Afghanistan verblijven, wat, gezien ze hem net bedreigden omdat hij zijn broer die naar Afghanistan is gekomen geholpen heeft, geen steek houdt (CGVS2, p. 6). Dat u aangaande deze problemen niet meer weet te vertellen dan dat uw vader eenmaal een dreigtelefoon zou hebben ontvangen, hoewel uw oom reeds sinds 1391 (2012/2013) terug in Mazar zou wonen, doet ernstig twijfelen aan deze beweerde bloedvete met de familie van de voormalige verloofde van uw oom.

Met betrekking tot uw verklaringen over de bedreigingen die uw moeder kreeg omwille van haar werk, wordt opgemerkt dat ook bij deze verklaringen ernstige vragen gesteld kunnen worden. Zo verklaart u dat uw moeder enkele keren – en uw vader eenmaal – werd opgebeld en bedreigd. In de vier maanden die volgden op deze telefonische bedreigingen, gebeurde er verder niets. Uw moeder bleef verder werken als directrice tot aan haar vertrek, zonder dat ze verder andere problemen kende (CGVS1, p. 13). Er dient vervolgens te worden gesteld dat de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade teniet wordt gedaan aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder, na haar repatriëring uit Iran, terug aan het werk is gegaan als directrice in Mazar-e-Sharif, de functie waarvoor ze voorheen werd bedreigd (CGVS1, p. 16). Uw ouders werden dus drie jaar geleden telefonisch bedreigd. Gevraagd wat dan nu precies een bedreiging is voor uw familie, antwoordt u dat problemen nooit eindigen in Afghanistan en dat vijandigheden voor altijd blijven (CGVS2, p. 15). Gevraagd naar het feit of uw moeder problemen kent gerelateerd aan haar huidig werk, antwoordt u dat u daar geen weet van heeft (CGVS1, pp. 6, 16; CGVS2, p. 14). De vaststelling dat uw ouders het land hebben verlaten omdat uw familie bedreigd werd omwille van het werk van uw moeder, en dat uw familie bij repatriëring naar Afghanistan in hetzelfde huis gaat wonen en uw moeder hetzelfde werk terug uitvoert, doet zeer sterke vragen reizen bij de voorgehouden bedreigingen die uw moeder kreeg omwille van haar functie (CGVS2, pp. 13-14). Hiermee geconfronteerd verklaart u enkel dat uw moeder moest

werken en dat een vrouw niets anders kan doen dan leerkracht zijn (CGVS2, p. 14). Deze verklaring kan opnieuw niet overtuigen. Dat u geen concrete problemen kan aanhalen die uw moeder zou hebben gekend sinds haar terugkeer naar Afghanistan doet verder twijfelen aan de beweerde problemen waardoor jullie het land dienden te verlaten.

Vervolgens kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw verklaringen over het werk van uw vader bij de politie. Zo kende uw vader voor uw geboorte al problemen met de taliban. Bij zijn terugkeer naar Afghanistan in 2004 besloot hij niet meer voor de overheid te werken om geen doelwit te worden (CGVS2, p. 7). U verklaart vervolgens dat uw vader na zijn repatriëring uit Iran in 2016 wel opnieuw bij de politie gaat werken in Mazar-e-Sharif. Gevraagd om welke reden uw vader zich precies bij de politie aansloot, verklaart u dat uw familie het geld nodig had en dat hij een wapen wilde dragen om zijn gezin te beschermen. Gevraagd waarom hij een job kiest die door de taliban als een doelwit aanzien wordt, antwoordt u opnieuw dat hij een wapen wilde dragen en dat hij terug naar zijn voormalige job bij de politie wilde gaan, hij kon geen andere job vinden. Nogmaals gevraagd naar zijn beweegredenen haalt als antwoord de algemene economische situatie in Afghanistan aan en zegt u dat uw vader geen fysiek werk kon doen (CGVS2, p. 7). Geconfronteerd met het feit dat dit geen overtuigende verklaring is voor waarom uw vader er precies voor gekozen heeft om terug bij de politie te gaan werken, antwoordt u dat hij misschien geen ander werk kon vinden en dat u niet voor uw vader kan antwoorden (CGVS2, p. 7). U slaagt er dus niet in een afdoende verklaring te geven over waarom uw vader zich aansloot bij de politie. Aangezien u zelf verklaart dat uw ouders geliefd en gerespecteerd worden door de bevolking en uw vader tevens een hoge connectie blijkt te hebben in de Junbesh-partij – u verklaart dat hij via deze connectie tot aan Dostum zou zijn geraakt bij het verkrijgen van zijn werk bij de politie –, is het weinig aannemelijk dat uw vader geen andere, veiligere job zou kunnen vinden (CGVS2, p. 9 en 10).

Voorts wordt er u gevraagd om te vertellen over het werk van uw vader. U kon echter niet antwoorden zonder naar het document over het werk van uw vader te kijken en het hiervan af te lezen (CGVS1, p. 17, CGVS2, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt wat zijn taken precies zijn, antwoordt u dat hij een oogje in het zeil houdt op de gaspijpleiding zodat deze niet wordt aangevallen door de taliban. Gevraagd hoe hij dat doet en welke taken hij dan precies uitvoert, zegt u dat u het niet weet. Gevraagd naar zijn verantwoordelijkheidspositie, verwijst u opnieuw naar het document en stelt u dat er daarin staat dat hij pijpleiding officier is en misschien een overste heeft, maar dat u dat niet weet. Gevraagd of hij verantwoordelijk is voor andere mensen, antwoordt u opnieuw dat u het niet weet (CGVS2, p. 7). Dergelijke beperkte verklaringen over de werkzaamheden van uw vader, roepen ernstige vragen op. De documenten die u neerlegt met betrekking tot het werk van uw vader bestaan bovendien uit een kopie van een badge waarom de foto niet zichtbaar is en een kopie van een certificaat. Dergelijke documenten zijn niet in staat om uw beperkte verklaringen omtrent zijn werk bij de politie om te buigen.

U haalt vervolgens aan dat uw grootvader in april 2017 werd doodgeschoten voor de moskee. Hierover zijn uw verklaringen ook maar weinig overtuigend. U verklaart dat hij geen vijanden had en dat niemand weet waarom of door wie hij werd doodgeschoten (CGVS1, pp. 16-17). Gevraagd of zijn dood een link heeft met de bedreigingen die uw ouders krijgen van de taliban, antwoordt u: "hij was 82 jaar oud. Hij was een gespioneerde politie officier. Hij werd vermoord. We weten niet waarom en door wie hij gedood is" (CGVS2, p. 13). Gevraagd wat uw familie hierover zei verklaart u: "niemand weet waarom hij gedood is" (CGVS2, p. 13). U legt foto's neer van de dood aangaande uw grootvader (CGVS1, p. 3). Echter, gezien u geen enkele foto neerlegt waarop u met uw grootvader afgebeeld staat, hoewel u toch in staat bent om een heel groot aantal foto's neer te leggen, kan dit maar weinig overtuigen (CGVS1, p. 3). U legt nog een bevestiging van de politie neer. Dit betreft slechts een papier zonder hoofdding, titel of aanspreking en heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. U legt geen overlijdensakte of ander bewijs van de moord op uw grootvader neer. Hoe dan ook, blijkt uit uw verklaringen nergens dat zijn overlijden gelinkt zou zijn aan de door u ingeroepen vrees voor de taliban of de familie van de voormalige verloofde van uw oom.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maken. Uw familie woont reeds jaren terug in Mazar zonder concrete problemen te hebben gekend als gevolg van hun werkzaamheden. U kan dan ook niet aantonen dat u problemen zou hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Met betrekking tot het werk van uw moeder – u heeft geen idee of ze naast haar werk sinds haar terugkeer naar Afghanistan nog actief is in de raden waar ze eerder in actief zou zijn geweest – dient erop gewezen te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen (CGVS2, p. 12). Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er

immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïdencificeerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden. U wordt er op gewezen dat internationale bescherming niet noodzakelijk toegekend wordt aan familieleden van mensen die een risicovolle job zouden uitoefenen en er wordt u gevraagd uit te leggen waarom u wel persoonlijk bescherming nodig acht te hebben, terwijl uw ouders hun job nog steeds uitoefenen in Mazar-e-Sharif. U verklaart dat uw ouders niet in Afghanistan willen wonen en dat ze zullen vertrekken als ze de kans krijgen (CGVS2, p. 15). Gezien uw ouders reeds jaren terug in Afghanistan wonen en er hun werk uitoefenen kan dit niet overtuigen. Gevraagd wat u dan precies vreest bij terugkeer naar Afghanistan, haalt u opnieuw familieleden en de problemen met de Taliban aan, voor wie u een doelwit vormt omwille van de functie van uw vader (CGVS2, p. 15). Aangezien u over de functie van uw vader en de situatie met uw oom geen geloofwaardige verklaring heeft afgelegd (zie infra) kan dit niet overtuigen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw taskara, paspoort en de taskara's van uw familie bevestigen hoogstens uw identiteit. Uw schooldocumenten uit Afghanistan en Turkije tonen enkel aan dat u daar naar school bent geweest.

Met betrekking tot de klachtenbrieven, telefoonlijst, document aangaande de simkaart, aanvraag voor een visum en de werkdocumenten en attesten van uw moeder wordt er vooreerst opgemerkt dat het hier om scans en kopieën van documenten gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Vervolgens dient er opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat gezien bovenstaande vaststellingen niet het geval is. Wat betreft de foto's en video op uw USB-stick dient er opgemerkt te worden dat u hier nergens op afgebeeld staat met uw familie waardoor er dan ook geen zichtbare band is tussen u en de afgebeelde mensen. Deze foto's kunnen op zich de eerder gemaakte vaststellingen niet wijzigen.

Bovendien dient er nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde

omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden omdat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft weten te maken omwille van volgende redenen, met name dat :

- de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen heeft omwille van een familievote, met name de problemen die ontstonden omdat zijn oom zijn toekomstige verloofde had doodgeschoten en verzoekers vader hierdoor problemen kreeg omdat hij zijn broer had geholpen met de zoektocht naar een nieuwe vrouw/

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg vernietigd moeten worden.

4.3. Het commissariaat-generaal meent dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers problemen die zijn ontstaan door zijn oom.

- 4.3.1. Tegenpartij vindt het ongeloofwaardig dat toen verzoekers oom terugkeerde naar Afghanistan, deze geen problemen kende, doch verzoekers vader wél.

Verzoekende partij wenst hierbij op te merken dat zijn vader problemen kreeg omdat hij zijn broer (de oom van verzoeker) had geholpen met het zoeken van een nieuwe vrouw, nadat hij de vader van zijn verloofde had doodgeschoten.

Verzoekers vader had zijn broer geholpen, en heeft daarom ook problemen gekregen.

Tegenpartij vindt deze verklaring ongeloofwaardig, doch zij houdt geen enkele rekening met de culturele context van Afghanistan!

Conflicten in Afghanistan worden op zeer traditionele manieren opgelost, waarbij gebruikt wordt gemaakt van traditionele conflictoplossingen en gewoonterecht.

Het meest gebruikte rechtssysteem in Afghanistan blijft de Pashtunwali.

Pashtunwali wordt gebruikt als een handleiding voor de Pashtounen hun manier van leven, sociale order, rechten, verplichtingen en vooral, hun erecode. De Pashtunwali reguleert de overgrote aspecten van de Pashtounen.

De overgrote meerderheid van Pashtounen in Afghanistan volgen op één of andere manier de Pashtunwali.

Eén van de belangrijkste centrale elementen in de Pashtunwali zijn waardigheid, eer en schaamte: "Dignity, honour, shame are central concepts in Pashtunwali. This comes across, among other things, in the language, Pashto, which has a large and nuanced vocabulary relating to shame. To be perceived as dishonorable is among the most serious fates that can befall a Pashtun and his family. The paramount importance of honour is illustrated by the fact that at murder in certain contexts is considered to be both an acceptable and necessary act in order to restore a group's status."¹

Wraak nemen is een centrale aangelegenheid in de Pashtunwali en wordt vaak beschouwd als de normale manier van handelen en vaak ook de enigste oplossing om tot een einde van een dispuut te komen.

Verzoekers problemen dienen dan ook tegen deze achtergrond bekeken te worden.

De Pashtunwali beschrijft dat het nemen van wraak voor de moord op een familielid, het best uitgevoerd wordt tegen diegene die de moord gepleegd heeft, doch dat onder sommige voorwaarden, een ander familielid hiervoor ook een alternatief kan zijn:

"According to Barfield, it is optimal that revenge is taken against the murderer or the perpetrator of the misdeed, but, under some conditions, killing his brother or other patrilineal kin represents an alternative. Revenge cannot be exacted against women and children. The person exacting the revenge should be a close adult male relative of the victim, but in exceptional cases 'hired assassins' sometimes carry out the revenge (Barfield 2003). Ideally, the killing should be carried out man to man and face to face (courage), but ambushes are also acceptable."²

Het kan dus niet als ongeloofwaardig worden beschouwd dat verzoekers vader werd benaderd door de broers van de toenmalige verloofde van zijn oom, gezien het hier gaat om mannelijke familieleden van het slachtoffer, namelijk de zonen.

- 4.3.2. Het Commissariaat- Generaal is ook niet overtuigd van het feit dat er na al die tijd nog steeds hierover problemen zouden kunnen zijn.

Echter is het niet ongebruikelijk in de Pashtunwali dat wraak soms jaren op zich kan laten wachten: "However, a blood feud can lie dormant until the victim's family believes it is capable of exacting revenge. Young sons can be given a responsibility to avenge their murdered father when they reach adulthood - revenge can be taken months, years, even generations after an offence. A Pashtun proverb illustrates the low importance attached to time: "A man took his revenge after one hundred years although he regretted acting in haste" (Barfield 2003, p. 7)."³

Dat verzoekers vader dus nog steeds bedreigingen ontving van de zonen van de vermoorde vader, ligt geheel in lijn met de erecode van de Pashtunwali.

Uit de bestreden beslissing moge duidelijk blijken dat tegenpartij verzoekers vluchtrelaas op geen enkele wijze heeft getoetst aan de huidige Afghaanse context en zij hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel hebben geschonden.

4.4. Verder worden er ernstige vraagtekens geplaatst bij de bedreigingen die verzoekers moeder verkreeg omwille van haar werk als directrice en leerkracht in een school in Mazar-e- Sharif en haar vrijwilligerswerk bij de vrouwenraad.

- 4.4.1. Verzoeker verklaarde dat zijn moeder dreig telefoons kreeg en dat zij hiermee ook naar de politiediensten is geweest en klacht heeft neergelegd.

Dat heeft verzoeker ook zo verklaard tijdens zijn gehoor:

Ze registreerde alleen de klacht. Ze deden deze registratie en zochten de persoon, enkel omdat mijn mama voor de school werkte als hoofd. Normaal verlenen ze deze services niet aan iedereen.

Zoals verzoeker ook tijdens zijn gehoor verklaarde, werd de klacht van zijn moeder enkel genoteerd omdat zij een hoge functie had binnen een school.

Zij wilde dan ook haar ontslag niet geven in die laatste 4 maanden voor hun vertrek, omdat juist haar functie binnen de school, er juist voor zorgde dat de politie al de klacht registreerden.

Verzoeker en zijn familie konden ook niet eerder weg, gezien zij aan het wachten waren op de visums voor Iran.

Zij waren gedurende die tijd gevangenen in hun eigen land!

Het kan verzoeker (en in het verlengde ook zijn familie) dus niet verweten worden dat zij niet al het mogelijke hebben gedaan om aan hun problemen in Afghanistan een einde te maken.

Verzoekers moeder ging niet enkel naar de politie, zij heeft ook andere organisaties gecontacteerd voor hulp, zoals verzoeker ook verklaarde tijdens zijn gehoor:

Nee, in plaats van actie te nemen, hun antwoord was, de beste manier is om Afghanistan te verlaten. Het was de periode, er was een conflict tijdens de verkiezingen van de twee presidentskandidaten die niet overeen kwamen. Ze ging naar hoofd van onderwijs, hoofd van de raad, kantoor voor de veiligheid en ook naar vrouwenraad. Ook naar Unicef en ze stuurde een brief naar de VN. De brief is hier gestuurd. En het veiligheidskantoor

Als zelfs de eigen overheidsdiensten geen stappen kunnen ondernemen tegen de bedreigingen, kan het verzoekers niet verweten worden dat zij elders bescherming gaan zoeken.

- 4.4.2. Verzoeker bevestigde dat zijn moeder inderdaad nog steeds de functie uitoefent die zij deed vooraleer zij naar Iran vluchtten.

Verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat zijn familie niet veel keuze had.

Zij moeten werken om te overleven en zij hebben ook geld nodig.

De situatie in Afghanistan laat hen niet toe om niks te doen.

Echter ontnemt dit de vrees niet in hoofde van verzoeker.

4.5. Vervolgens stelt het Commissariaat- Generaal zich vragen bij verzoekers verklaringen omtrent het werk van zijn vader bij de politie.

- 4.5.1. Zo vindt tegenpartij het vreemd dat verzoekers vader terug zou kiezen voor een job bij de overheid, terwijl hij in het verleden hierdoor al een doelwit is geweest door de Taliban.

Ook hier haalt verzoeker hetzelfde aan als bij zijn moeder, zij hadden geen andere keuze.

Verzoekers vader had in het verleden al geprobeerd om een andere job uit te oefenen, maar dit heeft geen einde gesteld aan de problemen.

Zijn vader had een kleine zelfstandige zaak (transportwereld) opgericht, maar door de problemen die verzoekers familie gekend heeft, is zijn vader ook hiermee moeten stoppen.

- 4.5.2. Verder wenst verzoeker hierbij te benadrukken dat zijn vader een kantoorfunctie bekleedde binnen de politie.

Zijn vader zat dus altijd binnen te werken, achter een bureau, en bevond zich dus niet steeds openlijk op het terrein!

Zijn vader was een pijplijn officier.

Verzoekende partij heeft hiervan ook documenten neergelegd tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-Generaal.

- 4.5.3. Tegenpartij merkte op dat verzoeker zeer weinig informatie had over het beroep van zijn vader.

Echter was verzoeker al in België toen zijn vader deze functie opnieuw opnam, met name 2016.

Het kan verzoeker dan ook niet verweten worden dat hij niet alle details van de functieomschrijving van zijn vader weet.

Verzoeker was ook nog zeer jong, toen zijn vader de functie uitoefende voor zij naar Pakistan verhuisden en is het dus niet geheel onlogisch dat hij de details van zijn vaders werk niet kende.

Echter kon verzoeker tijdens zijn gehoor wel enige informatie geven, namelijk dat zijn vader een oogje in het zeil moest houden op de gaspijpleiding, zodat deze niet aangevallen werden door de Taliban.

Of zijn vader al dan niet een verantwoordelijkheidspositie bekleedde, is een zodanig detail dat het verzoeker niet verweten kan worden dat hij hierop geen antwoord kon geven.

Er werd aan verzoeker gevraagd wat de taken van zijn vader was binnen zijn functie, wat verzoeker ook heeft uitgelegd.

Men kan niet verwachten dat verzoeker alle mogelijke details van zijn vaders functie binnen de politie kan opsommen, zeker gezien hij vroeger zeer jong was en ten tweede, dat hij zich al in België bevond toen zijn vader hier terug aan de slag ging.

4.6. Tot slot wordt ook getwijfeld aan verzoekers verklaringen omtrent het overlijden van zijn grootvader in april 2017.

Verzoekers verklaringen overtuigen het Commissariaat-Generaal niet en er wordt hem verweten dat hij geen enkel document kan neer leggen om het overlijden van zijn grootvader te staven. Verzoekende partij wenst hierbij dan ook een nieuw document neer te leggen die het overlijden van zijn grootvader in april 2017 bevestigt.

(zie bijlage, stuk 3)

Een vertaling zal nog aan uw Raad worden overgemaakt van zodra deze in ons bezit is gekomen.

Niemand weet waarom de grootvader is neergeschoten voor de moskee, doch gezien de Pashtuwali erecoode (zie supra) in Afghanistan en de aanhoudende problemen van verzoeker, dient het overlijden van de grootvader dan ook in die context beschouwd te worden.

4.7. In heel de beslissing van de commissaris-generaal wordt de verzoeker vaagheid, onjuistheid en bizarre verklaringen verweten, maar nooit houdt de commissaris-generaal voldoende rekening met de algemene situatie in Afghanistan, waarin de Poshtuwali erecoode een belangrijke rol speelt binnen de Afghaanse samenleving.

Dit werd recent nogmaals bevestigd in het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms, December 2017.

Hier wordt beschreven dat zulke conflicten, zoals in casu van de verzoeker, kunnen blijven doorgaan tot in de eeuwigheid of tot het moment dat het 'oog om oog, tand om tand' principe, werkelijkheid is geworden:

"Under the Pashtunwali, the taking of revenge does not need to be immediate. Such feuds can go on for generations, impacting entire tribes or communities. Sources explain that there is no set duration for how long a bloodfeud can last, and it may be ongoing until it is 'resolved or burns out' or, until it 'dies down' for longer periods and breaks out again.

In an email to EASO on this issue, Thomas Ruttig gave the opinion that the number of revenge cases has grown exponentially because the conflict in Afghanistan has exacerbated the causes for conflicts like blood feuds. He said that there is a high probability that blood feuds will continue to be violent as such issues are not easily forgotten.

According to Dr. Barfield, an anthropologist specialising in Afghanistan, quoted in a 2014 UNHCR seminar report, a cycle of retaliatory violence indicates that traditional dispute resolution has not worked, noting that a blood feud is a transgression against a person or family, and that they 'have the right, if not the obligation, to seek revenge'".⁴

Het kan verzoeker dan ook niet verweten worden dat hij dit niet afwacht en dat hij om internationale bescherming verzoekt.

Zeker gezien mannelijke familieleden de grootste kans hebben om slachtoffer te worden van zulke praktijken:

Adult males are the most frequent target of blood feuds. Sources explain that usually revenge is carried out against the brothers or immediate male relatives of the perpetrator, however, Dr. Barfield also said an extended household living together means all adult males in that family unit could be targeted. Thomas Ruttig explained in an email exchange with ACCORD in 2017 that in the case of murder or honour violations, a male perpetrator, as well as his brothers or father are in danger of being the targets of revenge.⁵

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de Afghaanse tradities en sociale normen zoals hierboven beschreven houdt hiermee geen rekening.

Hierdoor is de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoeker op onafdoende wijze gemotiveerd, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

4.8. Uit het boven uiteengezette blijkt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- een kopie van een (niet-vertaald) bewijsstuk met betrekking tot verzoekers overleden vader;
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 85-88.

2.2.2. Op 13 juli 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-24 en 47-51 en de "Country Guidance: Afghanistan" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 79.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, nu (i) hij de problemen die hij aanhaalt als gevolg van het huwelijk van zijn oom weinig aannemelijk heeft gemaakt, (ii) zijn verklaringen over de problemen sinds zijn terugkeer naar Afghanistan weinig overtuigend zijn, (iii) er ernstige vragen kunnen worden gesteld met betrekking tot zijn verklaringen over de bedreigingen die zijn moeder kreeg omwille van haar werk en over het werk van zijn vader bij de politie, (iv) zijn verklaringen over de dood van zijn grootvader in april 2017 weinig overtuigend zijn en er hoe dan ook nergens uit blijkt dat dit overlijden gelinkt zou zijn aan de door hem ingeroepen vrees voor de taliban of de familie van de voormalige verloofde van zijn oom, (v) het werk van zijn moeder op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, en omdat (B) er actueel voor burgers in de provincie Balkh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker de problemen die zijn vader ondervond als gevolg van het regelen van een huwelijk voor zijn oom weinig aannemelijk heeft gemaakt. Zo merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar zijn oom zich vestigde na het incident waarbij hij de vader van zijn toenmalige verloofde had doodgeschoten en waarom hij terugkwam naar Afghanistan:

"Zo verklaart u eerst dat u geen idee waar uw oom naartoe ging. U denkt dat hij misschien naar het buitenland was, maar dat wist u niet zeker (CGVS1, p. 15). In 1391 verscheen uw oom plots terug in Mazar-e-Sharif. U had geen idee om welke reden uw oom terug was in Afghanistan, u wist enkel dat hij

vrijgezel was en geen geld had (CGVS1, p. 9 en 15). Later verklaart u dan weer dat uw oom in Iran verbleef en op weg was naar Europa toen hij werd opgepakt in Griekenland. U verklaart dat hij niet terug wilde komen naar Afghanistan maar dat hij gerepatrieerd werd (CGVS2, p. 5)."

Ook de Raad is van oordeel dat dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de kern van de problemen voor verzoekers familie, namelijk de terugkeer van zijn oom naar Afghanistan, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, en bovendien door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, worden dan ook door de Raad overgenomen.

Daarbij komt dat ook verzoekers verklaringen over de problemen sinds de terugkeer van zijn oom naar Afghanistan weinig overtuigend zijn. In de bestreden beslissing worden hierover de volgende overwegingen gemaakt:

"Zo verklaart u dat uw oom geen problemen kende bij zijn terugkeer naar Afghanistan (CGVS1, p. 15). Er wordt u nogmaals gevraagd of hij persoonlijk bedreigd werd in Mazar-e-Sharif, uw antwoord luidt als volgt: "Hij praatte met niemand, zelfs als hij naar ons huis kwam, we zagen hem maar hij sprak niet veel". De vraag wordt u nogmaals gesteld, u antwoordt dat u het niet weet (CGVS1, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat uw oom geen problemen kende bij zijn terugkeer naar Afghanistan, maar dat uw vader wel bedreigd werd omdat hij zijn broer geholpen had. Zo stelt u dat uw vader in de dreigtelefoon het volgende te horen kreeg: "ik heb niets met hem, maar ik ben boos op u omdat u hem heeft geholpen te trouwen" (CGVS1, p. 15). U verklaart dus zelf dat zijn voormalige schoonfamilie geen probleem meer had met uw oom M. K. (...), maar dat ze nu wel boos waren op uw vader omdat hij zijn broer hielp met zijn nieuw huwelijk. Geconfronteerd met deze bizarre verklaring, antwoordt u dan weer dat ze ook uw oom ook al hadden bedreigd met de dood (CGVS1, p. 16). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ook heeft u geen idee of uw vader na deze initiële telefonische bedreiging eind 1392, begin 1393 nog bedreigingen kreeg van de zonen van J. (...) (CGVS1, p. 16 en CGVS2, p. 6). Gevraagd wat de gevolgen van deze bedreigingen momenteel zijn, aangezien uw oom reeds vier jaar geleden getrouwd is, zegt u dat jullie geloven dat ze niet weten dat uw vader en zijn gezin in Afghanistan verblijven, wat, gezien ze hem net bedreigden omdat hij zijn broer die naar Afghanistan is gekomen geholpen heeft, geen steek houdt (CGVS2, p. 6). Dat u aangaande deze problemen niet meer weet te vertellen dan dat uw vader eenmaal een dreigtelefoon zou hebben ontvangen, hoewel uw oom reeds sinds 1391 (2012/2013) terug in Mazar zou wonen, doet ernstig twijfelen aan deze beweerde bloedvete met de familie van de voormalige verloofde van uw oom."

Verzoeker laat gelden dat de problemen van zijn vader moeten worden bekeken in de context van de "Pashtunwali", het meest gebruikte rechtssysteem in Afghanistan. Wraak nemen zou volgens verzoeker een centrale aangelegenheid zijn in de "Pashtunwali", waarbij het nemen van wraak voor de moord op een familielid weliswaar het best uitgevoerd wordt tegen diegene die de moord heeft gepleegd, doch onder sommige voorwaarden als alternatief tegen een familielid van deze persoon. Verzoeker meent dan ook dat het niet als ongeloofwaardig kan worden beschouwd dat zijn vader werd benaderd door de broers van de toenmalige verloofde van zijn oom. Verzoeker geeft evenwel niet aan of en in welk opzicht *in casu* de voorwaarden van de "Pashtunwali" vervuld zijn opdat als alternatief voor zijn oom wraak zou worden genomen op zijn vader. Met een vage verwijzing naar een rapport over traditionele conflictbeslechting in Afghanistan maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat zijn oom, die iemand had doodgeschoten, geen problemen kende bij zijn terugkeer naar Afghanistan, terwijl zijn vader wel bedreigd werd door de nabestaanden omdat hij zijn broer (verzoekers oom) geholpen had. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de twijfels over de beweerde bloedvete met de familie van de voormalige verloofde van zijn oom tevens gestoeld zijn op tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier en door hem niet worden betwist, en op het feit dat hij over deze problemen niet meer weet te vertellen dan dat zijn vader eenmaal een dreigtelefoon zou hebben ontvangen, terwijl zijn oom reeds sinds 2012/2013 terug in Mazar zou wonen. Dat het volgens de "Pashtunwali" niet ongebruikelijk zou zijn dat wraak soms jaren op zich kan laten wachten, doet hieraan geen afbreuk. Er wordt om al de voorgaande redenen *in casu* immers geen geloof gehecht aan de bloedvete tussen verzoekers familie en de familie van de voormalige verloofde van zijn oom. Overigens verklaarde verzoeker hierover op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat hij geloofde dat de zonen van J. – dit zijn de nabestaanden van de door verzoekers oom doodgeschoten vader van zijn toenmalige verloofde – niet weten dat zijn vader en zijn gezin in Afghanistan verblijven (adm. doss., stuk 6, hoorverslag 15 februari 2018, p. 6), waarover de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden stelde dat dit geen steek houdt, nu verzoeker eerder verklaarde dat ze zijn vader net bedreigden omdat deze zijn broer (verzoekers oom) had geholpen.

Daarnaast kunnen ook ernstige vragen gesteld worden bij verzoekers verklaringen over de bedreigingen die zijn moeder kreeg omwille van haar werk. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“Zo verklaart u dat uw moeder enkele keren – en uw vader eenmaal – werd opgebeld en bedreigd. In de vier maanden die volgden op deze telefonische bedreigingen, gebeurde er verder niets. Uw moeder bleef verder werken als directrice tot aan haar vertrek, zonder dat ze verder andere problemen kende (CGVS1, p. 13). Er dient vervolgens te worden gesteld dat de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade teniet wordt gedaan aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder, na haar repatriëring uit Iran, terug aan het werk is gegaan als directrice in Mazar-e-Sharif, de functie waarvoor ze voorheen werd bedreigd (CGVS1, p. 16). Uw ouders werden dus drie jaar geleden telefonisch bedreigd. Gevraagd wat dan nu precies een bedreiging is voor uw familie, antwoordt u dat problemen nooit eindigen in Afghanistan en dat vijandigheden voor altijd blijven (CGVS2, p. 15). Gevraagd naar het feit of uw moeder problemen kent gerelateerd aan haar huidig werk, antwoordt u dat u daar geen weet van heeft (CGVS1, pp. 6, 16; CGVS2, p. 14). De vaststelling dat uw ouders het land hebben verlaten omdat uw familie bedreigd werd omwille van het werk van uw moeder, en dat uw familie bij repatriëring naar Afghanistan in hetzelfde huis gaat wonen en uw moeder hetzelfde werk terug uitvoert, doet zeer sterke vragen reizen bij de voorgehouden bedreigingen die uw moeder kreeg omwille van haar functie (CGVS2, pp. 13-14). Hiermee geconfronteerd verklaart u enkel dat uw moeder moest werken en dat een vrouw niets anders kan doen dan leerkracht zijn (CGVS2, p. 14). Deze verklaring kan opnieuw niet overtuigen. Dat u geen concrete problemen kan aanhalen die uw moeder zou hebben gekend sinds haar terugkeer naar Afghanistan doet verder twijfelen aan de beweerde problemen waardoor jullie het land dienden te verlaten.”

Verzoeker laat gelden dat zijn moeder in de laatste vier maanden voor haar vertrek haar ontslag niet wilde geven omdat haar functie er net voor zorgde dat de politie haar klacht registreerde. Hij stelt tevens dat zijn familie niet eerder weg kon omdat zij moesten wachten op de visums voor Iran, zodat het hem (en zijn familie) niet kan worden verweten niet al het mogelijke te hebben gedaan om aan de problemen in Afghanistan een einde te maken. Dit laatste wordt evenwel noch verzoeker noch zijn familie verweten in de bestreden beslissing. Verzoeker lijkt hiermee voorbij te gaan aan de concrete motieven in de bestreden beslissing, met name dat zijn moeder in die periode van vier maanden bleef werken *“zonder dat ze verder andere problemen kende”* en dat zijn moeder, na haar repatriëring uit Iran, gewoon terug aan het werk is gegaan in de functie waarin zij voorheen werd bedreigd, zonder daarbij concrete problemen te ondervinden. Verzoekers betoog dat zijn moeder moest werken omdat ze geld nodig hadden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het louter herhalen van de asielmotieven is trouwens niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij *in casu* in gebreke blijft.

Vervolgens kunnen er – samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing – ook vragen worden gesteld bij verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader bij de politie:

“Zo kende uw vader voor uw geboorte al problemen met de taliban. Bij zijn terugkeer naar Afghanistan in 2004 besloot hij niet meer voor de overheid te werken om geen doelwit te worden (CGVS2, p. 7). U verklaart vervolgens dat uw vader na zijn repatriëring uit Iran in 2016 wel opnieuw bij de politie gaat werken in Mazar-e-Sharif. Gevraagd om welke reden uw vader zich precies bij de politie aansloot, verklaart u dat uw familie het geld nodig had en dat hij een wapen wilde dragen om zijn gezin te beschermen. Gevraagd waarom hij een job kiest die door de taliban als een doelwit aanzien wordt, antwoordt u opnieuw dat hij een wapen wilde dragen en dat hij terug naar zijn voormalige job bij de politie wilde gaan, hij kon geen andere job vinden. Nogmaals gevraagd naar zijn beweegredenen haalt als antwoord de algemene economische situatie in Afghanistan aan en zegt u dat uw vader geen fysiek werk kon doen (CGVS2, p. 7). Geconfronteerd met het feit dat dit geen overtuigende verklaring is voor waarom uw vader er precies voor gekozen heeft om terug bij de politie te gaan werken, antwoordt u dat hij misschien geen ander werk kon vinden en dat u niet voor uw vader kan antwoorden (CGVS2, p. 7). U slaagt er dus niet in een afdoende verklaring te geven over waarom uw vader zich aansloot bij de politie. Aangezien u zelf verklaart dat uw ouders geliefd en gerespecteerd worden door de bevolking en uw vader tevens een hoge connectie blijkt te hebben in de Junbesh-partij – u verklaart dat hij via deze connectie tot aan Dostum zou zijn geraakt bij het verkrijgen van zijn werk bij de politie –, is het weinig aannemelijk dat uw vader geen andere, veiligere job zou kunnen vinden (CGVS2, p. 9 en 10). Voorts wordt er u gevraagd om te vertellen over het werk van uw vader. U kon echter niet antwoorden zonder naar het document over het werk van uw vader te kijken en het hiervan af te lezen (CGVS1, p. 17, CGVS2, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt wat zijn taken precies zijn, antwoordt u dat hij een

oogje in het zeil houdt op de gaspijpleiding zodat deze niet wordt aangevallen door de taliban. Gevraagd hoe hij dat doet en welke taken hij dan precies uitvoert, zegt u dat u het niet weet. Gevraagd naar zijn verantwoordelijkheidspositie, verwijst u opnieuw naar het document en stelt u dat er daarin staat dat hij pijpleiding officier is en misschien een overste heeft, maar dat u dat niet weet. Gevraagd of hij verantwoordelijk is voor andere mensen, antwoordt u opnieuw dat u het niet weet (CGVS2, p. 7). Dergelijke beperkte verklaringen over de werkzaamheden van uw vader, roepen ernstige vragen op. De documenten die u neerlegt met betrekking tot het werk van uw vader bestaan bovendien uit een kopie van een badge waarom de foto niet zichtbaar is en een kopie van een certificaat. Dergelijke documenten zijn niet in staat om uw beperkte verklaringen omtrent zijn werk bij de politie om te buigen.”

Waar verzoeker stelt dat zijn vader geen andere keuze had dan opnieuw aan de slag te gaan bij de politie en benadrukt dat zijn vader daar een kantoorfunctie bekleedde, beperkt hij zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. *In casu* blijft hij hiertoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker betoogt dat hij al in België was toen zijn vader zijn functie bij de politie terug opnam en dat hij nog zeer jong was toen zijn vader de functie uitoefende voor zij naar Pakistan verhuisden, zodat het *“niet geheel onlogisch (is) dat hij de details van zijn vaders werk niet kende”*, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken van zijn onwetendheid over het werk van zijn vader bij de politie, zonder evenwel de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij alle details kan opsommen over zijn vaders werk, doch de beperkte verklaringen die hij hierover slechts kon afleggen, roepen, samen met het feit dat het weinig aannemelijk is dat zijn vader, die reeds problemen zou hebben gekend met de taliban, geen andere, veiligere job zou kunnen vinden, wel degelijk ernstige vragen op.

Verder zijn ook verzoekers verklaringen over de omstandigheid dat zijn grootvader in april 2017 voor de moskee zou zijn doodgeschoten weinig overtuigend. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht als volgt gemotiveerd:

“U verklaart dat hij geen vijanden had en dat niemand weet waarom of door wie hij werd doodgeschoten (CGVS1, pp. 16-17). Gevraagd of zijn dood een link heeft met de bedreigingen die uw ouders krijgen van de taliban, antwoordt u: “hij was 82 jaar oud. Hij was een gespioneerde politie officier. Hij werd vermoord. We weten niet waarom en door wie hij gedood is” (CGVS2, p. 13). Gevraagd wat uw familie hierover zei verklaart u: “niemand weet waarom hij gedood is” (CGVS2, p. 13). U legt foto’s neer van de dood aangaande uw grootvader (CGVS1, p. 3). Echter, gezien u geen enkele foto neerlegt waarop u met uw grootvader afgebeeld staat, hoewel u toch in staat bent om een heel groot aantal foto’s neer te leggen, kan dit maar weinig overtuigen (CGVS1, p. 3). U legt nog een bevestiging van de politie neer. Dit betreft slechts een papier zonder hoofding, titel of aanspreking en heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. U legt geen overlijdensakte of ander bewijs van de moord op uw grootvader neer. Hoe dan ook, blijkt uit uw verklaringen nergens dat zijn overlijden gelinkt zou zijn aan de door u ingeroepen vrees voor de taliban of de familie van de voormalige verloofde van uw oom.”

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een document dat het overlijden van zijn grootvader zou bevestigen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Dit document is evenwel niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. Dit document wordt bijgevolg met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. Bovendien betreft het slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat het werk van verzoekers moeder – hij heeft geen idee of ze naast haar werk sinds haar terugkeer naar Afghanistan nog actief is in de raden waar ze eerder in actief zou zijn geweest (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 15 februari 2018, p. 12) – op zich niet volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat verzoeker persoonlijk wordt of zal worden geveiseerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient hij dus aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het

geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden. Te dezen werd verzoeker er op het CGVS op gewezen dat internationale bescherming niet noodzakelijk toegekend wordt aan familieleden van mensen die een risicovolle job zouden uitoefenen en werd hem gevraagd uit te leggen waarom hij wel persoonlijk bescherming nodig meent te hebben, terwijl zijn ouders hun job nog steeds uitoefenen in Mazar-e-Sharif, waarop verzoeker verklaarde dat zijn ouders niet in Afghanistan willen wonen en dat ze zullen vertrekken als ze de kans krijgen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 15 februari 2018, p. 15). Aangezien zijn ouders reeds jaren terug in Afghanistan wonen en er zonder concrete problemen hun werk uitoefenen, kan dit echter ook de Raad niet overtuigen. Gevraagd wat hij dan precies vreest bij terugkeer naar Afghanistan, haalt verzoeker opnieuw de familievete en de problemen met de taliban aan, voor wie hij een doelwit zou vormen omwille van de functie van zijn vader (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 15 februari 2018, p. 15). Aangezien uit het voorgaande is gebleken dat hij over de functie van zijn vader en de situatie met zijn oom geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, kan dit evenwel niet overtuigen.

De hierboven nog niet besproken documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 28, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

"Uw taskara, paspoort en de taskara's van uw familie bevestigen hoogstens uw identiteit. Uw schooldocumenten uit Afghanistan en Turkije tonen enkel aan dat u daar naar school bent geweest. Met betrekking tot de klachtenbrieven, telefoonlijst, document aangaande de simkaart, aanvraag voor een visum en de werkdocumenten en attesten van uw moeder wordt er vooreerst opgemerkt dat het hier om scans en kopieën van documenten gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Vervolgens dient er opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat gezien bovenstaande vaststellingen niet het geval is. Wat betreft de foto's en video op uw USB-stick dient er opgemerkt te worden dat u hier nergens op afgebeeld staat met uw familie waardoor er dan ook geen zichtbare band is tussen u en de afgebeelde mensen. Deze foto's kunnen op zich de eerder gemaakte vaststellingen niet wijzigen.

Bovendien dient er nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemeoid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van

aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 7 maart 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7). De voormelde motieven vinden aldus steun in het rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich telkens laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing

die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN